

Ringskjøbings Valgkreds, kan jeg fatte mig meget kort. Jeg havde naturligvis ikke ventet, at den ærede Rigsdagsmand vilde være enig med mig i min Betragtning af denne Sag; thi hans og min Betragtning om Embedsmænd i det Hele er saa grundforskjellig, at vi vist ikke derom vilde kunne blive enige. Det var imidlertid til stor Bestyrkelse for min Mening, hvad den ærede Rigsdagsmand oplyste om en Amtmand, der, efterat Communalanordningen var udfkommen, havde begyndt med at spørge Sogneforstanderskaberne tilraads med Hensyn til Valget af Sognefogder, men at han strax kom til at fortryde, at han havde spurgt, og at han derfor aldrig spurgte siden. Dette vil jeg bede det ærede Thing lægge Mærke til; thi dette viser jo, at da Amtmanden erfarede, at Sogneforstanderskaberne ikke vilde have de Mænd, som han vilde have, saa vilde han ikke høre dem længere. Han alene vilde paatage sig at afgjøre, hvem der var stiftet til Sognefoged, og de Mænd, som Behoverne fandt stiftede og indstillede til ham, vilde han ikke have, naar det ikke var dem, som han selv forud havde tænkt paa. Det skal ikke nægtes og kan ikke nægtes, at der er enkelte Steder, hvor vedkommende Dyrighed spørger Sogneforstanderskaberne og ogsaa følger Indstillingerne, og det skulde jo være forunderligt, om der ikke i hele Landet skulde være en og anden Herredsfoged, der skulde være lidt mere folkelig end de øvrige; men det er ogsaa vist, at man ligeoverfor disse enkelte Tilfælde kan anføre Exempler, som synes at vise, at Herredsfogden blot spørger Sogneforstanderskaberne, for igjennem deres Indstilling at faae at vide, hvilke Mænd han bestemt ikke skal vælge; saadanne Tilfælde skal jeg kunne oplyse. Men Sogneforstanderskaberne i dette District nægtebe ogsaa senere at gjøre nogen Indstilling, fordi de havde Erfaringen for, at netop de Mænd, de indstillede, vare de som stet ikke kunde tænke paa at blive valgte. — Sagen er nemlig, ligesaa vel her, som ved alle saadanne Leiligheder, at de vedkommende Dyrigheds personer troe om sig selv, at de kjende Alting bedre end Befolkningen; de sige, som der blev sagt i gamle Dage: Vi alene vide, hvad der tjener til Eders Bedste! Man siger ogsaa: Det er

Synd at besvære Befolkningen med saadanne Ting; vi skulle nok paatage os Uleiligheden dermed. Naar den ærede Rigsdagsmand anførte, at det var meget vanskeligt for Sognefogderne at være selvstændige ligeoverfor de Personer, de vare beslagtede og besvogrede med eller stod i nærmere Bekjendtskab med i Sognet, saa maa jeg hertil bemærke, at Erfaringen taler imod ham; thi det Samme gjælder jo ogsaa om Sogneforstanderskaberne, og det er vist noget meget Sjeldent, at man seer, at Sogneforstanderskabets Medlemmer gjøre sig skyldige i saadan U selvstændighed.

Naar han paa den anden Side meente, at det var saameget lettere at være selvstændig ligeoverfor Herredsfogderne og Amtmanden, saa maa jeg sige, at der tager han mærkelig feil. Jeg troer aldrig, at den ærede Rigsdagsmand har staaet som Sognefoged ligeoverfor en Amtmand eller Herredsfoged, thi saa vilde han vide, at det ikke er saa let for en saadan Mand, at være selvstændig i denne Stilling; thi Amtmanden og Herredsfogden har det ved mange Leiligheder i deres Magt, at gjøre en Sognefoged hans Stilling mere eller mindre besværlig, mere eller mindre behagelig og mere eller mindre fordeelagtig. Herredsfogden har det i sin Magt at ubelukke en Sognefoged fra saadanne Forretninger, som kunne betale sig noget bedre, end de andre, og dertil tage andre Mænd, naar han ikke kan lide Sognefogden — saadanne Exempler har man ogsaa — og derimod benytte Sognefogden til de brødløse Forretninger. Dertil kommer endnu en Ting — jeg vil haabe, at den vil forsvinde, men den er endnu ikke aldeles forsvunden — og det er, at en Sognefoged let føler sig meget smigret, ved at erholde et — Dannebrogfors; men et saadant kan han aldrig vente at faae, naar Herredsfogden ikke er hans gode Ven. Det ene med det andet gjør, at det ikke er let for en Sognefoged, at være selvstændig ligeoverfor Herredsfogden; thi naar han vil være selvstændig ligeoverfor ham, kan deraf let flyde Ubehageligheder for Sognefogden, og naar han ikke staaer sig godt med Herredsfogden, saa staaer han sig heller ikke godt med Amtmanden, thi Amtmanden kjender ham